

Viếng Thành Cổ Loa

Chúng tôi lái motorcycles đi thăm Cổ Loa, kinh đô đầu tiên của Việt Nam. Cổ Loa cách Hà Nội khoảng 18 cây số về phía Bắc và đi khoảng 35 phút là đến. Cổ Loa, một thắng tích, cũng là nơi chứng kiến thiên tình sử My Châu và Trọng Thủy mà tôi thuộc lòng khi còn nhỏ. Chuyện tình bi thương đưa đến cái chết của đôi tình nhân cho vụn lời thề thủy chung và đền tội với non sông.

Tôi rất vui sướng được đặt chân đến Thành Cổ Loa. Khu vực tuy trông rất nghèo nàn nhưng một số di tích lịch sử quý giá của thời Việt Nam mới dựng nước hãy còn nguyên. Có tượng vua An Dương Vương cầm cái nỏ thần nhắm bắn. Tôi thật thích thú khi tận mắt nhìn thấy nỏ thần Kim Quy được trưng trong đền thờ vua An Dương Vương. Không biết có phải là cái nỏ thần nguyên thủy ngày xưa chăng? Cái nỏ thần mà nhà thơ Tố Hữu đã ghi là:

*"Lấy thân chàng đổi móng
Lông ngỗng thiệp đưa đường"*

Vì bị An Dương Vương đánh bại nhiều lần, Triệu Đà bèn sai con là Trọng Thủy giả vờ kết hôn với công chúa My Châu để đánh cắp nỏ thần của Vua An Dương Vương. Không ngờ chàng gián điệp đất Bắc đã bị vẻ yêu kiều của công chúa phương Nam chinh phục trọn vẹn nên giữa tình riêng và nợ nước, chàng không biết phải bỏ bên nào. Cuối cùng, chàng đành phải thi hành bổn phận đối với non sông, rồi trở lại tạ tội cùng nàng bằng cách quỳ sinh theo nàng cho trọn tình. Ôi mối tình đẹp làm sao!

Đứng trước đền thờ công chúa My Châu, tôi nghe như hồn muôn năm cũ còn phảng phất đâu đây. Bên ngoài đền thờ, có một cái hồ to hình tròn thật đẹp mắt được gọi là Giếng Ngọc. Có phải chăng đền thờ là nơi nàng công chúa đáng thương kia đã bị vua cha chém chết vì vô tình mang tội phản quốc.

*"Chân nàng hoa lá nhuộm màu sương
Vầng trăng lạnh lẽo chim kêu buồn
Thân nàng tóc rũ vờn man mác
Thiếp thiệp em chờ ai bên đường"*
(thơ Nguyễn Nhược Pháp)

Và Giếng Ngọc kia có phải là nơi chàng gián điệp đa tình đã theo dấu lông ngỗng nàng rắc mà tìm được nàng rồi gieo mình xuống giếng để tìm gặp người tình yêu dấu bên kia thế giới?

*"Đêm khuya, gió lốc, mây đen vần
Cỏ lướt gieo mình vực giếng thâm
Trọng Thủy nằm trên làn nước sử
Tiếng mõ cầm canh xa âm thầm"*
(thơ Nguyễn Nhược Pháp)

Lòng tôi buồn vơi vợi trước di tích ngàn xưa và mối tình bi thiết, tôi lại càng buồn hơn khi biết được cây đa nghìn tuổi, tỏa lá trùm che ngôi đền My Châu đã chết cách đây vài tháng. Cây đa này được trồng từ đời Ngô Quyền, năm 938. Cây đa được trồng từ thời nước Nam được độc lập, nay buồn cho sự lụi tàn của đa số dân Việt mà chết đi chăng?

NHỚ MẸ

Thơ

Lê Công Minh

*Con giờ tóc đã trắng phau
Còn mang nặng một nỗi đau trong đời
Hắn là mẹ đã về trời
Mà như bóng mẹ đứng ngời đầu dây*

*Con từ biết chấp cánh bay
Thênh thang trời rộng, áng mây giang hồ
Mãi vui quên cả đường về
Mãi bon chen, mãi đam mê cuộc đời
Tháng năm mòn gót quê người
Quê nhà: Gà xếp ngưng rồi lại đi
Mẹ chịu con chẳng tỏ bày
Mà trong mắt mẹ đã đầy nhớ thương
Tuổi già nhu khói như sương
Con vô tâm đến đoạn trường mẹ ơi!*

*Ước gì còn mẹ trên đời
Để con chuộc lại một thời vô tâm
Không còn là nỗi ăn năn
Mà đau đến cả trăm năm làm người.*